

Μια φορά και έναν καιρό πριν 57 χρόνια υπήρχε ένα μικρό χωριουδάκι, λίγα χιλιόμετρα από τα Φάρσαλα, που ονομάζονταν Ξυλάδες. Ήταν ένα καμπύσιο βλαχοχώρι και όλοι όσοι έμεναν εκεί ήταν από την Τζούρτζια (Ταμπακιώτης, Λαϊάκης, Αλεξίου, Ράπτης, Μπουκουράκης).

Πριν λοιπόν 57 χρόνια, ένα ανοιξιιάτικο πρωινό του Απρίλη ακούστηκε το πρώτο κλάμα. Ήταν ο πρωτότοκος γιος της οικογένειας του Στέργιου και της Ευθυμίας Ταμπακιώτη (Σιάκης το βλάχικο παρατσούκλι) που ονομάστηκε Γιώργος. Ένα παιδάκι που μεγάλωσε μαζί με τα πρώτα του ξαδέλφια τον Χρήστο, τον Κώστα Λαϊάκη και που όσοι τον ξέρανε λέγανε ότι ήταν ένας άνθρωπος καλοσυνάτος, καλόκαρδος, που μέσα η ψυχή του ήταν ένας ανθισμένος κήπος «Άρχοντα» τον φωνάζανε οι φίλοι του!

Είχε τέσσερις αδελφές και έναν αδελφό, όλες τις αδελφές τους τις αγαπούσε αλλά μεγάλη αδυναμία είχε μέχρι τα τελευταία λεπτά της ζωής του στην αδελφή του Ζωή Μαλέμη και στον αδελφό του Ιωάννη Ταμπακιώτη.

Από μικρός ήταν πολύ εργατικός, δούλευε στα χωράφια μέρα - νύχτα και καρτερούσε τότε θα ανέβουν οι βλάχοι στα βουνά να κλέψει μια μέρα για να είναι και αυτός μαζί τους, λαχταρούσε για το άκουσμα του κλαρίνου, της σιάνας και του τσέλιου.

Τον Μάη του 1980 παντρεύτηκε την αγαπημένη του σύζυγο Ελένη Μπαταγιάννη, Γαρδικιώτισα. Κάτοικος Τρικάλων τότε. Τον Δεκέμβρη του 1985 απέκτησαν το πρώτο τους παιδί, την Ευθυμία. Πατέρας και κόρη, ο ένας ζούσε για τον άλλον. Το 1987 απέκτησαν το δεύτερο παιδί τους, τον Στέργιο. Μια ευτυχισμένη οικογένεια!

Το 1992 λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων άφησε τα Τρίκαλα και έγινε μόνιμος κάτοικος Φαρσάλων. Ένα άτυχο συμβάν τον Ιανουάριο του 1995 τον ανάγκασε το δεύτερο σπίτι του να γίνει το νεκροταφείο Ξυλάδων, εκεί πλέον κοιμόταν ο γιος του ο Στέλιος ο οποίος είχε φύγει σε ηλικία 7 ετών.

Το 1999 η καρδιά του άρχισε να τον βασανίζει. Οι γιατροί μας δίνανε μέχρι πέντε χρόνια ζωής, το πάλεψε για την λατρεμένη κόρη του και την αγαπημένη σύζυγό του μέχρι τέλους που στάθηκαν στο πλευρό του μέχρι την ώρα που ξεψυχούσε.

Ήταν 25 Ιουλίου 2008 ήθελε να πάει στο πανηγύρι της Τζούρτζιας όπως και πήγαμε. Στις 27 Ιουλίου δεν αισθανόταν καλά, κατέληξε στο νοσοκομείο Τρικάλων, βασανίστηκε για επτά εικοσιτετράωρα. Στις 4 Αυγούστου στις 12:15μμ τράβηξε την μάσκα του οξυγόνου και μας ψιθύρισε: «Πάω να βρω τον γιο μου, σας αγαπώ, για εσάς πάλευα εννιά χρόνια, να προσέχετε».

Χάσαμε τη γη κάτω από τα πόδια μας. Τώρα κοιμάται στο σπίτι που κοιμόταν και ο γιος του και το παραμύθι τελείωσε άδικα. Αυτός ήταν ο μπαμπάς μου, ένας ήρωας, ένας άρχοντας που όλοι τον λάτρευαν, συγγενείς και φίλοι, κανένας δεν είπε άσχημη κουβέντα για εκείνον.

23 Σεπτεμβρίου 2008
Έφη Ταμπακιώτη